

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

17 ноември 1998 година *

“Брюкселска конвенция – арбитражна клауза – междинно плащане- значение на обезпечителни мерки”

По дело C-391/95

с предмет преюдициално запитване от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия) на основание Протокола от 3 юни 1971 г. за тълкуването от Съда на ЕО на Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно подведомствеността и изпълнението на съдебни решения в областта на гражданското и търговското право, по висящото дело пред упоменатия съд между

Van Uden Maritime BV, търгуваща като Van Uden Africa Line

и

Kommanditgesellschaft in Firma Deco-Line и други

относно тълкуването на член 1, параграф 2, точка 4, член 3, член 5, точка 1 и член 24 от Конвенцията от 27 септември 1968 г., упомената по-горе (ОВ 1978 г., L 304, стр. 36), е изменена с Конвенцията от 9 октомври 1978 г. относно присъединяването на Кралство Дания, Ирландия и Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия (ОВ 1978 г. L 304, стр. 1, и – изменен текст - стр. 77) и от Конвенцията от 25 октомври 1982 г. относно присъединяването на Гръцката република (ОВ 1982 г. L 388, стр. 1),

СЪДЪТ,

в състав: г-н G.C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н P.J.G. Kapteyn, г-н J.-P. Puissochet, г-н G. Hirsch, г-н P. Jann (председатели на отделения), г-н G.F. Mancini, г-н J.C. Moitinho de Almeida, г-н C. Gulmann, г-н J.L. Murray, г-н D.A.O. Edward, г-н H. Ragnemalm (докладчик), г-н L. Sevón и г-н M. Wathelet, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Léger,

съдебен секретар: г-н D. Louterman-Hubeau, главен администратор,

като взе предвид становищата, представени:

---

* Език на производството: нидерландски.

- за Van Uden Maritime BV, търгуваща като Van Uden Africa Line, от адв. L. Ebbekink, от адвокатска колегия, Хага

- за Kommanditgesellschaft in Firma Deco-Line and Another, от адв. J.L. de Wijkerslooth, от адвокатска колегия Хага,

- за германското правителство, от г-н J. Pirrung, Ministerialrat във Федералното министерство на правосъдието, в качеството на представител,

- за правителството на Обединеното кралство, от г-жа L. Nicoll, от Treasury Solicitor's Department,, в качеството на представител, и от г-н V.V. Veeder QC, и

- за Комисията на Европейските общности, от г-н B.J. Drijber, от правния отдел, в качеството на представител,

като взе предвид доклада от заседанието,

след като изслуша устните становища на германското правителство, правителството на Обединеното кралство и Комисията по време на заседанието от 22 април 1997 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат представено в съдебното заседание от 10 юни 1997 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 8 декември 1995 г., постъпило в Съда на 14 декември 1995 г., Hoge Raad der Nederlanden (Върховният съд на Нидерландия) сезира Съда с преюдициално запитване на основание Протокола от 3 юни 1971 г. за тълкуването от Съда на ЕО на Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно подведомствеността и изпълнението на съдебни решения в областта на гражданското и търговското право с осем въпроса за тълкуването на член 1, втори параграф, точка 4, член 3, член 5, точка 1 и член 24 от Конвенцията от 27 септември 1968 г., упомената по-горе (ОВ 1978 г., L 304, стр. 36), изменена от Конвенцията от 9 октомври 1978 г. относно присъединяването на Кралство Дания, Ирландия и Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия (ОВ 1978 г., L 304, стр. 1, и – изменен текст - стр. 77), и от Конвенцията от 25

октомври 1982 г. относно присъединяването на Гръцката република (ОВ 1982 г., L 388, стр. 1) (по-долу "Конвенцията").

2. Тези въпроси са повдигнати в контекста на спор между Van Uden Maritime BV ("Van Uden"), установена в Ротердам, Нидерландия, и Kommanditgesellschaft in Firma Deco-Line и други ("Deco-Line") от Хамбург, Германия относно допускане на обезпечение, свързано с плащането на дългове, произтичащи от договор, съдържащ арбитражна клауза.

3. Съгласно член 1, параграф 1, Конвенцията следва да се прилага при граждански и търговски дела. Вторият параграф обаче предвижда в точка 4, че тя не следва да се прилага при арбитраж.

4. Съгласно член 2 от Конвенцията общото правило за подведомственост е такова, че лица с местожителство в една договаряща държава, независимо от тяхната националност, следва да бъдат съдени в съдилищата на тази държава.

5. Лица с местожителство в договаряща държава могат да бъдат съдени в съдилищата на друга договаряща държава само по силата на правилата, уредени в Конвенцията. Вторият параграф от член 3 съдържа списък на правилата за извънредна подведомственост, които не следва да бъдат приложими спрямо лица с местожителство в друга договаряща държава, включително член 126, параграфи 3 и 127 от Нидерландския граждански процесуален кодекс (Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, по-долу "Гражданския процесуален кодекс")."

6. Съгласно член 5, точка 1 от Конвенцията, едно лице с местожителство в договаряща държава може, във връзка с въпроси, свързани с договор, да бъде съдено в друга договаряща държава, в съдилищата по местоизпълнението на въпросното задължение.

7. Член 24 от Конвенцията, който се занимава по-специално с обезпечителни и защитни мерки, гласи:

„До съдилищата на една договаряща държава може да бъде подадена молба за такива обезпечителни, включително защитни мерки, които съществуват съгласно законодателството на тази държава, дори ако според тази Конвенция съдилищата на друга договаряща държава са компетентни да разгледат делото по същество.”

8. През март 1993 г. Van Uden и Deco-Line са сключили "чартърно споразумение за пространство", съгласно което Van Uden се задължава да осигури за Deco-Line товарно пространство на борда на съдове, с които оперира Van Uden, за собствена сметка или в сътрудничество с други превозни линии, при услуга с лайнер между северните или западните части на Европа и западна Африка. В замяна Deco-Line трябва да плати чартърен наем в съответствие с тарифите, по които страните са се споразумели.

9. Van Uden започва арбитражно дело в Нидерландия съгласно споразумението на основание, че Deco-Line не е платила по определени фактури, представени Ж от Van Uden.

10. Van Uden също така е подала молба до President of the Rechtbank (Окръжния съд), Ротердам, за допускане на обезпечение на основанията, че Deco-Line не е показала необходимата грижа при назначаването на арбитри и че неплащането

на фактурите нарушава нейния паричен поток. В своята молба тя е потърсила нареждане срещу Deco-Line за плащането на 837 919,13 DM, които да покрият четири дълга, дължими съгласно споразумението.

11. В това дело Deco-Line е възразила, първо, че нидерландският съд не притежава подведомственост да приеме исканията. Като установена в Германия, тя би могла да бъде съдена само пред германски съдилища.

12. Председателят на Rechtbank е отхвърлил това възражение на основанието, че нареждане, търсено като допускане на обезпечение, трябва да се разглежда като обезпечителна мярка по смисъла на член 24 от Конвенцията.

13. Позовавайки се на член 126, параграф 3 от Гражданския процесуален кодекс, той решава, че като съд по местожителството на ищеца, той има подведомственост да приеме една молба, предявена от ищец със седалище в Нидерландия, срещу ответник с неизвестно местожителство или пребиваване там. В допълнение той е стигнал до заключението, че случаят е имал изискуемата минимална свързаност с нидерландското законодателство, по две причини: (i) Deco-Line е ангажирана в международна търговия и така би станала кредитор в Нидерландия, така че всяко съдебно решение срещу нея би могло да бъде изпълнено там, и (ii) такова едно съдебно решение би могло, също така, да бъде изпълнено в Германия.

14. Най-накрая, председателят на Rechtbank е решил, че неговата подведомственост по никакъв начин не е засегната от факта, че страните са се били споразумели техен спор да бъде разрешен от арбитраж в Нидерландия, доколкото, съгласно член 1022, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс, една арбитражна клауза не може да преклудира правото на страната да търси обезпечение.

15. С решение, подлежащо на предварително изпълнение, от 21 юни 1994 г., председателят на Rechtbank, Ротердам, е наредил на Deco-Line да заплати на Van Uden сумата от 377 625.35 DM, заедно със законната лихва.

16. На основата на апелативна жалба от страна на Deco-Line the Gerechtshof te s²-Gravenhage (Регионален апелативен съд, Хага) е отменил това нареждане. Според него фактът, че случаят е трябвало да има достатъчна свързаност с нидерландското законодателство означава, в контекста на Конвенцията, че трябва да е възможно заповедта по обезпечителното производство да бъде изпълнено в Нидерландия. Самият факт, че Deco-Line би могла да придобие активи там в бъдеще, според Deco-Line е бил недостатъчен за тази цел.

17. По-нататъшна жалба срещу това решение е била заведена пред Hoge Raad der Nederlanden, който е спрял делото и е отправил преюдициално запитване до Съда относно следните въпроси:

“1. Там, където едно задължение за плащане на сума или суми, дължими съгласно договор, трябва да бъде изпълнено в договаряща държава – така че, според член 5, точка 1 от Брюкселската конвенция, кредиторът има право да съди своя неизправен длъжник в съдилищата на тази държава с оглед на това да получи изпълнение, дори ако длъжникът е с местожителство в друга договаряща държава – имат ли съдилищата на първата упомената държава (поради същата причина) подведомственост също така да разгледат и разрешат искане, заведено от кредитора срещу неговия длъжник при (*kort geding*)

(процедура за налагане на обезпечителна мярка) за нареждане, изискващо длъжникът, посредством решение, подлежащо на предварително изпълнение, да заплати сума, която, според съда, разглеждащ молбата за обезпечителната мярка, е много вероятно дължима на кредитора, или се прилагат допълнителни условия във връзка с компетентността на съда, разглеждащ молбата за обезпечителна мярка, например условието, че освобождаването, търсено от този съд, трябва да бъде въведено в действие (или да бъде в състояние да се въведе в действие) в съответната договаряща държава?

2. Има ли значение за отговора на въпрос 1 дали договорът между страните съдържа арбитражна клауза и, ако да, какво е мястото на арбитража съгласно тази клауза?

3. Ако отговорът на въпрос 1 е, че с оглед на това съдът, разглеждащ молбата за налагане на обезпечителна мярка, да разполага с компетентност, трябва освобождаването, търсено от него, също така да бъде въведено в действие (или да бъде в състояние да се въведе в действие) в съответната договаряща държава, означава ли това, че нареждането, за което е подадена молба, трябва да бъде в състояние да бъде изпълнено в тази държава и необходимо ли е тогава това условие да е удовлетворено, когато е подадена молбата за налагане на обезпечителна мярка, или е достатъчно, че може разумно да се очаква, че ще бъде удовлетворено в бъдеще?

4. Възможността, предвидена в член 289 и последващи от Нидерландския граждански процесуален кодекс, за подаване на молба, на основанията за неотложна нужда, до председателя на Arrondissementsrechtbank, за съдебно решение, подлежащо на предварително изпълнение, конституира ли “обезпечителна” или “защитна” мярка по смисъла на член 24 от Брюкселската конвенция?

5. Има ли значение за отговора на въпрос 4 дали делото по същество по основния въпрос е или може да стане висящо и ако да, от значение ли е, че арбитражната процедура е била започнала по същия случай?

6. Има ли значение за отговора на Въпрос 4, че търсеното допускане на обезпечение е нареждане, изискващо изпълнение на едно задължение за плащане, както се упоменава във въпрос 1?

7. Ако на въпрос 4 трябва да се отговори утвърдително и “съдилищата на друга договаряща държава са компетентни да разгледат делото по същество”, трябва ли член 24 и, по-специално, позоваването на “обезпечителни ... мерки, които съществуват съгласно законодателството на (договаряща) държава” да се тълкува, че съдът, разглеждащ молби за обезпечителни мерки има (поради същата причина) компетентност, ако има подведомственост съгласно разпоредбите на своето национално законодателство, дори там, където тези разпоредби са упоменати в член 3, параграф 2 от Брюкселската конвенция, или неговата подведомственост във втория случай зависи от удовлетворяването на допълнителни условия, например че допускането на обезпечение, търсено от този съд, трябва да бъде въведено в действие или да бъде в състояние да се въведе в действие, в съответната договаряща държава?

8. Ако отговорът на въпрос 7 трябва да бъде, че, с оглед на това съдът, разглеждащ молбата за допускане на обезпечение, да има компетентност, също

така се изисква търсеното от него обезпечение да трябва да бъде въведено в действие (или да бъде в състояние да се въведе в действие), в съответната договаряща държава, това означава ли, че нареждането, за което е подадена молба, трябва да бъде в състояние да се изпълни в тази държава и тогава необходимо ли е това условие да бъде удовлетворено, когато молбата за допускане на обезпечение е подадена, или е достатъчно, че може разумно да се очаква, че ще бъде удовлетворена в бъдеще?”

18. Повдигнатите въпроси са свързани с компетентността, съгласно Конвенцията, на съд, разглеждащ молби за допускане на обезпечение. Националният съд би желал да знае дали такава подведомственост може да бъде установена на основата на член 5, точка 1 от Конвенцията (въпроси 1 - 3) и дали тя би могла да бъде установена на базата на член 24 (въпроси 4 - 8). В двата случая въпросите на националния съд са свързани с:

- първо, релевантността на факта, че въпросният спор е предмет, съгласно условията на договора, на арбитраж,

- на следващо място, дали компетентността на съда, разглеждащ молбата за допускане на обезпечение, е предмет на условието, че търсената мярка трябва да бъде въведена в действие или да бъде в състояние да се въведе в действие в държавата на този съд, по-специално, тя трябва да е изпълнима там, и дали е необходимо това, че едно такова условие би следвало да е удовлетворено по времето, когато е подадена молбата, и

- най-накрая, релевантността на факта, че случаят е свързан с иска за междинно плащане на договорно възнаграждение.

19. Първият факт, който трябва да се отбележи, що се отнася до компетентността на съд, разглеждащ молба за допускане на обезпечение, е, че е прието един съд, имащ подведомственост относно дело по същество в съответствие с членове 2 и 5 - 18 от Конвенцията също така има подведомственост да нареди каквито и да е обезпечителни или защитни мерки, които може да се окажат необходими.

20. В допълнение, член 24 от раздел 9 на Конвенцията, добавя едно правило за компетентност, попадащо извън системата, уредена в членове 2 и 5 - 18, чрез която един съд може да постанови обезпечителни или защитни мерки дори ако няма подведомственост да разгледа делото по същество. Съгласно тази разпоредба, наличните мерки са тези, предвидени от законодателството на държавата на съда, пред който е подадена молбата.

21. Член 5, точка 1 от Конвенцията предвижда, че по въпроси, свързани с договор, ответник може да бъде съден в договаряща държава, различна от тази, в която той е с местожителство, в съдилищата по местоизпълнението на въпросното задължение.

22. Така, съдът, имащ подведомственост да разгледа дело по същество съгласно една от главите за подведомственост, залегнали в Конвенцията, има, също така, подведомственост да постанови обезпечителни или защитни мерки, без тази подведомственост да бъде предмет каквито и да е допълнителни условия, такива като упоменатите в третия въпрос на националния съд.

23. Все пак, в настоящия случай, договорът, подписан между Van Uden и Deco-Line, съдържа арбитражна клауза.

24. Там, където страните валидно са изключили компетентността на съдилищата при спор, произтичащ от договор, и са отнесли този спор до арбитраж, не съществуват съдилища на която и да е държава, които да имат подведомственост да разглеждат делото по същество за целите на Конвенцията. Следователно, страна по такъв един договор не е в позицията да подаде молба за обезпечителни или защитни мерки пред съд, който би имал подведомственост съгласно Конвенцията да разгледа делото по същество.

25. В такъв случай, остава само по член 24 един съд да бъде оправомощен съгласно Конвенцията да постанови обезпечителни или защитни мерки.

26. В тази връзка Deco-Line, германското правителство и правителството на Обединеното кралство са се съгласили, че, доколкото страните са се споразумели да отнесат своя спор до арбитраж, дела за обезпечителни мерки също попадат извън обхвата на Конвенцията. Германското правителство твърди, по-специално, че мерките, търсени в дело за налагане на обезпечителни мерки, когато те са вътрешно обвързани с предмета на една арбитражна процедура, попадат извън обхвата на Конвенцията. Според правителството на Обединеното кралство, мерките, търсени в настоящия случай, може да бъдат считани като допълнителни към арбитражната процедура и така са изключени от обхвата на Конвенцията.

27. Van Uden и Комисията, обаче, твърдят, че съществуването на арбитражна клауза няма ефекта на изключване на една молба за обезпечителни мерки от обхвата на Конвенцията. Комисията отбелязва, че предметът на спора е решаващ и че въпросът, който стои в основата на делото за обезпечителни мерки, засяга изпълнението на договорно задължение – въпрос, който попада в обхвата на Конвенцията.

28. Трябва да се вземе под внимание, че член 24 от Конвенцията се прилага дори ако съд на друга договаряща държава има подведомственост да разгледа делото по същество, при положение, че предметът на спора попада в *ratione materiae* на Конвенцията, която урежда граждански и търговски въпроси.

29. Така обикновеният факт, че дело по същество вече е било или може да бъде започнато пред съд на договаряща държава не отнема на един съд на друга договаряща държава неговата подведомственост по член 24 от Конвенцията.

30. Все пак, не може да се прави позоваване на член 24, за да се включат в обхвата на Конвенцията обезпечителни или защитни мерки, свързани с въпроси, които са изключени от него (Решение от 27 март 1979 г., *De Cavel*, 143/78 *Recueil*, стр.10551, параграф 9).

31. Съгласно член 1, параграф 2, точка 4 от Конвенцията, арбитражът е изключен от нейния обхват. С тази разпоредба договарящите се страни са възнамерявали да изключат арбитража в неговата цялост, включително по дела, заведени пред национални юрисдикции (Решение от 25 юли 1991 г., *Rich*, C-190/89, *Recueil*, стр. 1 - 3855, параграф 18).

32. Докладът на експертите, съставен при присъединяването на Кралство Дания, Ирландия и Обединеното кралство Великобритания и Северна

Ирландия към Конвенцията (ОВ 1979 г. С 59, стр. 71, стр. 92 - 93) конкретизира, че Конвенцията не се прилага относно съдебни решения, определящи дали едно арбитражно споразумение е валидно или не, или, поради невалидност, постановяващи страните да не продължават арбитражната процедура, или относно дела и решения, засягащи молби за отмяна, изменение, признаване или изпълнение на арбитражни решения. Също изключени от обхвата на Конвенцията са процедури в допълнение към арбитражни дела, такива като назначаването или освобождаването на арбитри, определянето на мястото на арбитража или удължаването на срока за вземане на решение.

33. Все пак, трябва да се отбележи в тази връзка, че едни обезпечителни мерки по принцип не са допълващи към арбитражна процедура, но са постановявани успоредно на такава процедура и са предвидени като мерки на подпомагане. Те засягат не арбитража като такъв, но защитата на широко множество от права. Тяхното място в обхвата на Конвенцията е такова, определено не от тяхното собствено естество, но от естеството на правата, на които те служат за защита (вж. Решение от 26 март 1992 г., Reichert и Kockler, C-261/90, Recueil стр. I-2149, параграф 32).

34. Следователно трябва да се направи заключението, че там, където, както е случаят по основното дело, предметът на една молба за обезпечителни мерки е свързан с въпрос, попадащ в *ratione materiae* на Конвенцията, Конвенцията е приложима и член 24 затова може да придаде подведомственост на съда, разглеждащ тази молба, дори там, където дело по същество вече е било или може да бъде започнато и дори там, където подлежи на провеждане пред арбитри.

35. На следващо място, що се отнася до условията, определени в Конвенцията за осигуряването на прилагане на член 24, Van Uden твърди, че не е необходимо да се удовлетворява никакво допълнително условие, за да може съдът, разглеждащ една такава молба, да има компетентност, при положение, че той има подведомственост съгласно разпоредби от неговото национално законодателство, дори там, където тези разпоредби са между онези, изброени в член 3, параграф 2 от Конвенцията. Deco-Line, обаче, поддържа, че налагането на по-стриктни условия е ясно обосновано и че, във всеки случай, фактът, че член 24 говори за национални правила относно подведомствеността, предполага, че въпросният съд е свободен да постанови, че неговата подведомственост е предмет на такива условия.

36. Според виждането на германското правителство, член 24 не оправомощава определен съд, действащ на основата на едно от правилата за компетентността, изброени в член 3, параграф 2 от Конвенцията, да постанови обезпечителни мерки, освен ако правилото за въпросната подведомственост е предмет на спешност на решението или основано върху такива доводи и ако обезпечителната мярка, по времето, когато е постановена, притежава достатъчна връзка с държавата на този съд. Последното условие е удовлетворено, когато обезпечителната мярка може да бъде изпълнена в тази държава.

37. В тази връзка не трябва да се забравя, че изразът “обезпечителни, включително защитни мерки” по смисъла на член 24 от Конвенцията трябва да бъде разбран като отнасящ се до мерки, които, по въпроси в обхвата на Конвенцията, са предназначени да запазят фактическа или правна ситуация

така, че да защитят права, признаването на които е иначе търсено от съда, притежаващ подведомственост да разгледа делото по същество (Reichert и Kockler, упоменато по-горе, параграф 34).

38. Допускането на този вид мярка изисква специална загриженост от страна на въпросния съд и подробно познаване на фактическите обстоятелства, при които търсените мерки следва да се въведат в действие. В зависимост от случая, и по-специално от търговските практики, съдът трябва да е в състояние да постави срок за изпълнение на своето нареждане или, що се отнася до естеството на активите или стоките, предмет на обмисляните мерки, да изиска банкови гаранции или да номинира лице, което отчуждава, и като цяло да направи своята санкция предмет на всички условия, гарантиращи обезпечителния или защитен характер на постановената мярка (Решение от 21 май 1980 г., Denilauler, 125/79, Recueil стр. 1553, параграф 15).

39. В тази връзка Съдът е постановил в параграф 16 от Denilauler, че съдилищата по мястото – или, във всеки случай, на договарящата държава – където активите, предмет на търсените мерки се намират, са най-много в състояние да оценят обстоятелствата, които могат да доведат до допускането или отказа от търсените мерки или до определянето на процедури и условия, които ищецът трябва да спазва с оглед на това да гарантира обезпечителния и защитен характер на разрешените мерки.

40. От това следва, че допускането на обезпечителни или защитни мерки на основата на член 24 зависи, между другото, от съществуването на свързваща връзка между предмета на търсените мерки и териториалната подведомственост на договарящата държава на съда, пред който тези мерки са потърсени.

41. От това допълнително следва, че един съд, постановяващ мерки на основата на член 24, трябва да вземе предвид нуждата да наложи условия или клаузи така, че да се гарантира техния обезпечителен или защитен характер.

42. Във връзка, по-специално с факта, че националният съд в този случай е основал своята подведомственост на базата на една от националните разпоредби, изброени в член 3, параграф 2 от Конвенцията, трябва да се има предвид, че в съответствие с първия параграф от този член лица с местожителство в една договаряща държава могат да бъдат съдени в съдилищата на друга договаряща държава само по силата на правилата, определени в раздели 2 - 6 на дял II, което означава членове 5 - 18 от Конвенцията. Следователно, забраната в член 3 за позоваване на правила за извънредна компетентност не се прилага към специалния режим, предвиден в член 24.

43. Най-накрая, във връзка с въпроса дали нареждане за обезпечителна мярка, изискваща плащане на договорно възнаграждение, може да бъде квалифицирано като обезпечителна мярка по смисъла на член 24 от Конвенцията, Doco-Line и правителството на Обединеното кралство оспорват, че не може. Германското правителство счита, че основното дело попада извън дефиницията за обезпечителни или защитни мерки.

44. Van Uden и Комисията не споделят това виждане. Според Комисията, обезпечителни мерки трябва да се счита, че са онези мерки, чиято валидност се

погасява, когато основният въпрос е разрешен или при изтичането на определен период. Те могат да обхващат позитивни мерки, т.е. нареждане за изпълнение на някакво действие като предаване на владение или плащане на парична сума.

45. Тук трябва да се отбележи, че не е възможно да се отсъди предварително, по един общ и абстрактен начин, че междинно плащане на договорно възнаграждение, дори в размер, кореспондиращ на този, търсен като основно обезпечение, може да бъде необходимо с оглед на това да се осигури практическия ефект от решението на делото по същество и може, в определени случаи, да се яви обосновано във връзка с интересите на останалите страни (вж. в контекста на законодателството на Общността, Решение от 21 май 1980 г., *Denilauler*, 125/79, *Recueil* стр. 1553, параграф 37).

46. Все пак, едно нареждане за междинно плащане на парична сума е, по своето естество, такова, че може да предопредели решението на делото по същество. Ако, при това, ищецът е имал правото да обезпечи междинно плащане на договорно възнаграждение пред съдилищата по неговото местожителство, където съдилищата нямат подведомственост относно делото по същество съгласно членове 2-18 от Конвенцията, и след това въпросното нареждане е признато и изпълнено в държавата на ответника, правилата за компетентност, регламентирани от Конвенцията, биха могли да бъдат заобиколени.

47. Следователно, междинно плащане на договорно възнаграждение не конституира обезпечителна мярка по смисъла на член 24, освен ако, първо, обратното плащане на присъдената сума на ответника е гарантирано, ако ищецът не успее във връзка с иска си по същество, и, второ, търсената мярка се свързва само със специфични активи на ответника, локализирани или подлежащи на локализиране в границите на териториалната подведомственост на съда, в който е подадена молбата.

48. В светлината на упоменатите по-горе съображения отговорите на първия и втория въпрос трябва да бъдат, че:

- стъпвайки на едно правилно тълкуване на член 5, точка 1 от Конвенцията съдът, който притежава подведомственост по силата на тази разпоредба, също така има подведомственост да постанови обезпечителни или защитни мерки, без тази компетентност да бъде предмет на никакви други условия,и

- там, където страните валидно са изключили компетентността на съдилищата в спор, произтичащ от договор, и са отнесли този спор до арбитраж, не могат да се постановяват никакви обезпечителни или защитни мерки на основата на член 5, точка 1 от Конвенцията.

Отговорът на петия въпрос трябва да бъде, че:

- там, където предметът на една молба за обезпечителни мерки е свързан с въпрос, попадащ в *ratione materiae* на Конвенцията, Конвенцията е приложима и член 24 затова може да придаде подведомственост на съда, разглеждащ тази молба, дори там, където делото по същество вече е било или може да бъде започнато и дори там, където това дело следва да бъде проведено пред арбитражи.

Най-накрая, отговорът на четвъртия, шестия, седмия и осмият въпрос трябва да бъде, че:

- стъпвайки на едно правилно тълкуване, допускането на обезпечителни или защитни мерки на основата на член 24 от Конвенцията зависи, *inter alia*, от съществуването на една реална свързваща връзка между предмета на търсените мерки и териториалната подведомственост на договарящата държава на съда, пред когото тези мерки са потърсени, и

- междинно плащане на едно договорно възнаграждение не конституира обезпечителна мярка по смисъла на член 24 от Конвенцията, освен ако, първо, обратното плащане на присъдената сума към ответника е гарантирано, ако ищецът не успее във връзка с иска си по същество, и, второ, търсената мярка се свързва само със специфични активи на ответника, локализирани или подлежащи на локализиране в границите на териториалната подведомственост на съда, към който е предявена молбата.

По съдебните разноски

49. Разходите, направени от германското правителство, от правителството на Обединеното кралство и от Комисията, за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Hoge Raad der Nederlanden, с Решение от 8 декември 1995 г., реши:

1. Стъпвайки на едно правилно тълкуване на член 5, точка 1 от Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно подведомствеността и изпълнението на съдебни решения в областта на гражданското и търговското право, изменена от Конвенцията от 9 октомври 1978 г. относно присъединяването на Кралство Дания, Ирландия и Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия и от Конвенцията от 25 октомври 1982 г. относно присъединяването на Гръцката република, съдът, който притежава подведомственост по силата на тази разпоредба също така има подведомственост да постанови обезпечителни или защитни мерки, без тази подведомственост да бъде предмет на никакви други условия.

2. Там, където страните валидно са изключили подведомствеността на съдилищата в спор, произтичащ от договор, и са отнесли този спор до арбитраж, не могат да се постановяват никакви обезпечителни или защитни мерки на основата на член 5, точка 1 от Конвенцията от 27 септември 1968 г.

3. Там, където предметът на една молба за обезпечителни мерки е свързан с въпрос, попадащ в *ratione materiae* на Конвенцията от 27 септември 1968 г., тази Конвенция е приложима и член 24 затова може да придаде подведомственост на съда, разглеждащ тази молба, дори там, където дело по същество вече е било или може да бъде започнато и дори там, където това дело следва да бъде проведено пред арбитражи.

4. Стъпвайки на едно правилно тълкуване, допускането на обезпечителни или защитни мерки на основата на член 24 от Конвенцията от 27 септември 1968 г. зависи, между другото, от съществуването на една реална свързваща връзка между предмета на търсените мерки и териториалната подведомственост на договарящата държава на съда, пред който тези мерки са потърсени.

5. Междинно плащане на едно договорно възнаграждение не конституира обезпечителна мярка по смисъла на член 24 от Конвенцията от 27 септември 1968г., освен ако, първо, обратното плащане на присъдената сума към ответника е гарантирано, ако ищецът не успее във връзка с иска си по същество, и, второ, търсената мярка се свързва само със специфични активи на ответника, локализирани или подлежащи на локализиране в границите на териториалната подведомственост на съда, в който е предявена молбата.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 17 ноември 1998 година.

Подписи